

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 44. Julianus in Persas movet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

aliquo membrorum capti. Exorti sub-
 to ventorum turbines præparatam fabur-
 cam, calcem, rerumque congestarum im-
 mensos cumulos abstulerunt. Malleos,
 forcipes, ferras, aliaque utensilia in quo-
 dam loco ad imam templi partem de-
 fossa, ignis devoravit; ubi illuxit, accu-
 rentibus Judæis, ut, quæ noctu turbata
 fuissent, viderent, ex eodem loco effu-
 sus est torrens igneus, qui in mediam us-
 que aream progressus, combustis, suffo-
 catisque, quotquot ibi erant, Judæis, huc,
 illucque discurrit. Sæpius per totam il-
 lam diem ignis illinc erumpere visus;
 nocte sequenti Judæi omnes lucidas cru-
 ces in suis vestibis conspexerunt, quas
 nulla ratione delere poterant. In cælo
 quoque splendescens crux apparuit. Ju-
 dæi nihilominus tam urbis desiderio,
 quam Cæsaris mandatis impulsæ destina-
 tum opus tentabant, sed idem sæpius
 molientes semper prodigiosi ignes arcue-
 runt. Nullum miraculum luculentius
 isto probatum legimus; hinc etiam mul-
 ti Gentiles, Judæique commoti, & Jesu
 Christi Divinitatem agnoscentes, bap-
 tizari petierunt.

§. XVIV.

Julianus in Persas movet.

Julianus Imperator tota hieme necessa-
 ria ad bellum Persicum disposuerat. Nul-

Sæculum IV.
 A. C. 363.

Theod. III.
 c. 20.

Theod. III.
 c. 21.

Nul-

Sæculum IV.

A. C. 363.

Nullum oraculum fuit, quod non confu-
 luisset, inter alia Delphicum, Delium, &
 Dodonæum; singula promittebant victo-
 riam. Unum inter cætera responsum
 ediderat singulare; nempe Dii omnes,
 & singuli sanctissime affirmabant, se jam
 cum omnibus Collegis, Gradivo Duce,
 expeditionem suscipere, ut Trophæa Ju-
 liano pararent in ora fluminis, quod fera
 Belluæ nomen gereret, nempe Tigris.
 Libri tamen Sibyllini, quos Romæ consu-
 li jusserat, Julianum finibus Imperii sui
 egredi vetabant; toto itinere pessimi au-
 gurii signis terreri debuisset, quæ, repug-
 nante illa ipsa, quam ita impense cole-
 bat, Religione, contempserat; atque in re
 tanta potior ei Philosophorum, e quorum
 arbitrio pendebat, quam hariolorum sen-
 tentia fuit. Quædam nationes belli au-
 xilia sua sponte offerebant; ipse Legatos
 quidem comiter habuit, at opem promis-
 sam respuit, inquiring; Romani Imperii
 Dignitatis esse, exteris nationibus auxi-
 lium ferre, non accipere. Saracenos
 durius repulit; nam cum quererentur,
 quod stipulata sibi pensiones non daren-
 tur, respondit; Imperatori bellum ge-
 renti ferrum esse, quod militibus distri-
 bueret, non aurum. Igitur, habentes
 defectionis obtentum, pro Persis milita-
 runt. Scripsit tamen Julianus ad Arsa-
 cem, Armeniæ Regem, Romanis foedere
 junctum

Soz. VI.
c. I.

junctum, jubens, ut paratum haberet Sæculum IV.
 agmen, quod, quamprimum moneretur, A. C. 363.
 iter ingredi posset. In illa epistola se
 ipsum Imperatorem Belli maximum, Deo-
 rumque amicum insana ostentatione di-
 cit, e contra Constantii Prædecessoris sui
 ignaviam, & impietatem vituperat. Sci-
 ens quod Arfaces esset Christianus, stu-
 diose Jesum Christum blasphemabat, *cu-
 jus tutela*, inquit, *nihil tibi prode-
 vit, si mandata mea neglexeris.* Ubique
 vota pro felici armorum ejus successu
 concipiebantur; nihilque ipsi erat anti-
 quius, quam Diis promittere, se Christia-
 nos exterminaturum, si hostium victo-
 rem redire dedissent. Bello externo fi-
 nem imponere festinabat, ut se totum
 deinde abolendo nomini Christiano pos-
 set impendere. Inter cœtera proposi- Oros. l. VII.
 tum sibi habebat, in Ecclesiis Idolum Ve- c. 30. Socr.
 neris collocare, & Jerosolymæ Amphi- II. c. 13.
 Theatrum ædificare, quo Episcopos, &
 Monachos Bestiis traderet. Interim ne,
 belli nervus, pecuniæ deessent, omni-
 bus, qui Idolis sacrificare renuerent, tri-
 butum imperavit, quod summo rigore
 exigebatur.

Juliano consilium erat Persas, tarde in Socr. III.
 hostes movere solitos, inexpectata cele- c. 21.
 ritate occupare, atque, si posset, adven-
 tus sui famam antevertere. Ergo Antio-
 chia jam quinta die Martii anno 363. iter
 ingres-

Sæculum IV. ingressus est, postquam huic urbi quem
 A. C. 363. dam, nomine Alexandrum, præfecerat

Juliani Ex-
 peditio in
 Perfas.

Jul. ep. 27.

Amm. 23.
 c. 1.

virum inquietum, & crudelem, dicens
 se quidem non nescire, hunc hominem
 tam ampla Præfectura esse indignum, ac
 cives Antiochenos talem Præfectum esse
 meritos. Discedentem magna popul
 multitudo deducebat, & Senatorum pars
 major eum usque Litarben, quindecim
 leucis Antiochia distantem, comitata est
 profectionem felicem, & reditum glorio
 sum a Diis precata. Antiochenorum co
 mitati inclementer respondit, dicens, eos
 Imperatorem ultra non visuros, & apud
 se statuisse, Tarsi secuturam hyemem
 transigere; & re ipsa, ut omnia ad hye
 mandum ibi parata essent, jusserat. Cœ
 terum reuectus est quidem Tarsum Ju
 lianus, sed mortuus.

Chr. Pasch.
 an. 363. p.
 297.

Cum Cyrum præterveheretur, vidit
 populi turbam ad ostium cavernæ stan
 tem, interroganti, quid rei esset? respon
 detur, esse receptaculum S. Monachij
 Nomine Domitii, ad quem populi mul
 titudo veniret, ut Benedictionem accipe
 ret, & a variis morbis sanaretur. Ju
 lianus, misso referendario, ei dici manda
 vit: *Si ideo in hanc cavernam intrasti,
 ut placeas Deo tuo, ne quæras placere homi
 nibus, sed solus esto.* Domitius respondit:
*postquam Deo corpus, & animam meam
 consecravi, a multo tempore in hunc spe
 cum*

cum secessi, sed populum, qui fide sincera ad me venit, repellere non possum. Tunc Sæculum IV. A. C. 363.

Julianus cavernæ aditum obstrui jussit, Niceph. X. c. 9. Martyr. 5. Jul. 57. Aug. ubi & Menol. ubi vir Sanctus inclusus hoc modo mori compulsus est. Eum Ecclesia inter Martyres honorat.

Julianus, superato Euphrate, & relicta ad sinistram Edessa, quam, quia Christiana Sacra colebat, ingredi noluit, Car-

ras venit, ibique Lunæ sacrificavit, cujus in illa civitate magna Religio erat; tunc Procopium propinquum suum ante aram Deæ accitum, exclusis omnibus, purpura induit, mandans, ut si, fata de vita sua in Persia disposuisse, audivisset, strenue capefferet Imperium. Lunæ templo deinde egressus, portas claudi, suoque anulo signari jussit, appositis custodibus, ne quis hominum usque ad ejus reditum illuc ingrederetur. Cum post hæc, ipso occiso, apertum fuisset Delubrum, inventa est mulier capillis suspensa, extensis manibus, cujus ventrem dissecaverant, ut in ejus jecore signa victoriæ scrutarentur. Nisibin ingressus, S. Jacobi illius civitatis Episcopi, quem incolæ Patronum colebant, Reliquias auferri jussit; eas Constantius, ita præcipiente Patre Constantino, illuc illatas deposuerat. Credidere cives, in hujus Sacrilegii poenam accidisse, ut eorum civitas Romano Imperio eriperetur, namque statim

Gennad. Catalog. n. 1. Sup. XIII. §. 2.

Sæculum IV. tim post Juliani cladem Persis in prædam
 A. C. 363. cessit.

§. XLV.

*Juliani scripta contra Religionem
 Christianam.*

Socr. III. c. 23. Hier. ep. 84. ad Magn. Cyrill. præf. in Jul. p. 2. In illo itinere Julianus magnum suum opus in Religionem Catholicam scripsit, longarum illo anni tempore noctium beneficio usus. Hunc librum Libanius

potiori loco, quam ipsius Porphyrii scripta habebat. In septem libros dividebatur opus, aut juxta alios in tres. S. Cyrillus Alexandrinus hujus operis magnam partem nobis consignavit, nempe quam in edita responsione inseruit. Verosimile est Maximum, aliosque Philosophos, individuos Juliani comites, operam contulisse, atque fortissimas contra Religionem Christianam objectiones collegisse, quibus Imperatoris Juliani nomen aucto-

Sup. l. VII. §. 16. Sup. l. X. §. 4. ap. Cyrill. to. 6. l. II. p. 39. ritatem commodaret. In illis pleraque illa argumenta inveniuntur, quæ Celsus produxerat, & quæ Origenes diluerat, itemque illa, quæ Eusebius in Præparatione Evangelica refutaverat. Juliani opus incipiebat in hunc modum: *Vix sum mihi optime factururus, si ante omnium oculos ponerem argumenta, quibus mihi persuasum est, Galileorum Sectam esse inventum humanum, eique nihil Divinum inesse, sed ad abutendum portione credula,*